Petra Zhřívalová

šťastní & veselé

román o mužích, o kterých ve dvaceti sníte
a ve čtyřiceti se vedle nich probudíte

x·y·z

Petra Zhřívalová

šťastní & veselé

Petra Zhřívalová

Šťastní & veselé

román o mužích, o kterých ve dvaceti sníte
a ve čtyřiceti se vedle nich probudíte

x·y·z

© Petra Zhřívalová, 2015
Cover Photo © Shutterstock, 2015
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015

ISBN 978-80-7505-212-4

1.

Kdyby se Heleny kterékoli ráno všedního dne v 6.15 někdo zeptal, co si přeje ze všeho nejvíc, bez váhání by odpověděla „spát". Určitě by se pak trápila výčitkami svědomí, že nezmínila zdraví pro celou rodinu nebo alespoň mír pro planetu Zemi. Ale prvotní pocit, neovlivněný přemýšlením, jak by bylo správné odpovědět, volal po zaboření hlavy zpátky do polštáře a znovuupadnutí do slastného spánkového kómatu. Nejinak tomu bylo 1. prosince.

Naštěstí se jí nikdo na nic neptal, takže naučeným pohybem poslepu vypnula protivný zvuk budíku na svém mobilním telefonu a odpotácela se do koupelny. Čistila si zuby při rozsvíceném světle v chodbě. Takhle vzniklé pološero v koupelně jí bylo příjemnější a nehrozilo, že v zrcadle bude muset konfrontovat svůj odraz s vlastní představou toho, jak vypadá. I při tomto minimálním osvětlení si dokázala naplácat na obličej make-up a nanést řasenku. Do nového dne proto mohla vkročit s přesvědčením, že stále vypadá docela obstojně na to, jak málo času jí zbývá na péči o sebe sama, a vzhledem k míře stresu, který zažívá.

Helena si lokla překapávané kávy a nechala na sebe působit její omamnou chuť. Vlastně na to, jak nenáviděla vstávání, si docela dokázala užít svůj soukromý kofeinový dýchánek. Seděla u kuchyňského barového pultu a uvědomovala si, že jí ještě nikdo jiný neuvařil tak dobrou kávu jako ona sama. S tímto vědomím si ještě dopřeje pár nerušených doušků a pak půjde říct nahoru

do dětských pokojů své nevyžádané „ahoj“, na které jí syn odpoví neartikulovaným zavrčením a dcera se otočí čelem ke zdi. Helena si povzdechla. V poslední době až příliš často vzpomíná na dobu, kdy se v noci sice téměř nevyspala, ale její děti byly roztomilými miminky, která se na maminku smála bezzubými pusinkami, kdykoli zachytila její pohled.

Opouští dům, kde na jídelním stoje nechala termosku čaje a misky müsli připravené k zalití mlékem, trpělivě čekajícím vedle cukřenky. Svačiny mají Adam s Adélou přichystané na kuchyňském pultu, snad si je nezapomenou vzít.

Helena nastartovala svou služební fabii a přemýšlí, jestli o stavu jejího manželství něco vypovídá, když na manžela nečeká přichystaná snídaně, až se probudí a její místo v posteli bude prázdné. Zaplašila tíživou myšlenku, určitě je to v pořádku, naopak, tím, že Hynkovi nepodstrojuje, z něj neudělala nesvéprávného chudáka, který by byl při případné hospitalizaci manželky odkázán na pečovatelskou službu. Je schopen uvařit si kávu sám (na rozdíl od Heleny preferuje preso a je schopen hodiny studovat informace o vlivu délky pražení na výslednou chuť kávového zrna), rohlík také bezpečně vyloví ze skříňky na potraviny, kam je Helena každý den po nákupu schovává. Stejně bezproblémově najde máslo a šunku. Přesto si není jistá, jestli by mu z manželství dala jedničku. Ale to jsou úvahy obvykle následující po třetí dvojce červeného, které si dává na dýcháncích s kamarádkami, nepatřičné při pondělním ránu, a proto je rychle odežene pryč.

Bezděky začne myslet na blížící se Vánoce. Adama s Adélou musí donutit, aby napsali Ježíškovi. Samozřejmě už na něj dávno nevěří, ale ona na této dětinské formalitce trvá, snad aby uchovala poslední iluzi toho, že ještě má děti, a ne skoro dospělé lidské bytosti. Jak je zná, budou zvedat oči ke stropu a trousit poznámky o trapnosti, ale ona bude nekompromisní, možná až lehce vyděračská. Pokud nenapíšou tradiční vánoční dopis, koupí jim něco podle svého vlastního uvážení. To na ně v posledních letech za-

bíralo. Helena se usmála. Vlastně se na ty Vánoce těší. Znamená to sice ještě větší únavu a vyčerpání než během zbytku roku, protože je nutné upéct pět druhů tradičního cukroví, vygruntovat celý dům a nakoupit dárky nejen dětem, ale také své a Hynkově rodině, protože její manžel na tohle prostě není stavěný. Ale je to čas, kdy si uvědomuje, jaké má štěstí, kdy cítí pokorný vděk za to, jak se jí dobře daří a jak je všechno dobře zařízeno.

Cesta do práce jí utekla, ani neví jak. Usedá ke svému stolu v kanceláři, zapíná počítač snad ještě dřív, než si stačí svléknout kabát. Přečte si e-maily a opráší si prezentaci na poradu, času na to má dostatek. Nestihla se ještě ani přihlásit ke svému e-mailovému účtu, když do kanceláře jak velká voda vrazil Radek, její šéf.

„Okamžitě si sbal věci, odevzdej klíče, mobil a notebook a domluv se s Ivanem, kde vyzvedne auto. Máš okamžitého padáka!" vyštěkne na ni bez pozdravu.

„Coo… prosím?" koktá Helena, zatímco se její mozek snaží zpracovat informaci.

Radek před ní na stůl mrsknul barevný katalog. „Víš, co tohle je?" zní výhrůžně a Helena stále netuší, o co se jedná, se instinktivně schoulila v židli. Opatrně vzala katalog do rukou a prolistovala ho. Ruce se jí třásly, nechápala, co by mohlo být tak strašným průšvihem, že právě dostává po deseti letech svého bezproblémového působení coby account manager okamžitého padáka. Těžko zvládala soustředit se na papíry, které měla před sebou.

„To je katalog veletrhu čokolády," hlesne a podívá se na Radka. Ten souhlasně kývne hlavou a stále se tváří jak bůh pomsty.

„Co je s ním?" odváží se přejít k jádru problému a postřehne, že mu obličejem projel vítězoslavný úšklebek.

„Nevšimla sis ničeho divného, co? Bohužel ani před týdnem, když jsi to dávala do tisku. Na katalogy ses nepodívala ani předtím, než jsme je odevzdali zákazníkovi. Takže teď jsme přišli

o našeho největšího klienta a na památku mám dva tisíce nepoužitelných katalogů na křídovém papíře! Pořád nevíš, o čem je řeč? Tak podívej!“

Radek otevře katalog a ukáže prstem na inzerát výrobce čokoládových pralinek z peruánských kakaových bobů. Na místě, kde se pod reklamní fotografií standardně uvádí kontakt na firmu, je červeně velkými písmeny napsáno: „Sídlo? Horní Dolní Zadelov?“ Nápis je navíc třikrát podtržen.

Helena vytřeští oči a zbledne. Tu poznámku zná, do pédéfka katalogu ji vlastnoručně vepsala. Myšlenky se jí najednou začnou v hlavě přetlačovat, takže chvilku trvá, než se jedna z nich prosadí a může být vyslovena.

„Ale já jsem to přece do tisku nedávala. Chyběly tam kontaktní údaje na Peruchocolocototo. Lukáš to měl doplnit, proto jsem mu to vrátila s tou poznámkou.“ Helena honem polkne vzlyk a snaží se nenápadně si utřít slzy. Radek vypadá nesmlouvavě.

„S Lukášem jsem samozřejmě mluvil. Dal ti katalog k závěrečným korekturám a ty jsi ho v téhle podobě schválila do tisku.“

„To není pravda, dala jsem mu to opravit,“ trvá na svém Helena a hlas jí přeskakuje lítostí. Jak může být šéf tak nespravedlivý?

„Heleno, nelži. Přiznej svoji chybu, ať si tě můžu aspoň trochu vážit. Lukáš mi ukázal tvůj e-mail, ve kterém jsi mu katalog poslala. Jediné, cos mu k tomu napsala, bylo: ‚Tak tady to máš.‘“ Radek je nekompromisní a Helena už nedokáže potlačovat pláč, naplno se rozvzlyká.

„Protože jsme se předtím potkali v kuchyňce, kde jsem mu to řekla. Slíbil, že to opraví, ať to pošlu, tak jsem mu to prostě poslala.“

Radek se na ni nedůvěřivě zadívá a zmizí. Po pěti vteřinách, kdy se Helena nestihne ani pořádně vysmrkat, je zpátky i s Lukášem.

„Takže, Lukáši, popiš mi, jak to bylo s tím katalogem,“ pobídne jejich pětadvacetiletého kolegu. Lukáš se tváří vzdorovitě.

„Už jsem ti to říkal – byli jsme domluvený, že Helena udělá korekturu a pak mi to pošle, abych to poslal do tiskárny. Takže když to od ní přišlo, poslal jsem to Slavíčkovi do Slavprintu, mejl od ní jsi viděl."

Lukáš se na Helenu drze zašklebí a té je na umření. Chtěla by znít sebejistě a neochvějně, vždyť ten holobrádek by mohl být její syn. Před půl rokem promoval a v praxi je bez přesně zadávaných instrukcí nepoužitelný. Ale je ochromená šokem z jeho drzosti a nespravedlnosti. Jak může šéf věřit jemu, a ne jí? Souká ze sebe slova, což ve výsledku působí, jako kdyby mňoukala.

„Tak to není, přece jsem ti říkala, ať doplníš adresu té firmy."

Lukáš se jí podívá výsměšně do očí: „Nevím, o čem mluvíš. Jediný, co jsem od tebe dostal, byla info v mejlu, že to posíláš. Tak jsem to dal do tisku, jak bylo domluveno."

Oba dva se dívají na Helenu a tváří se znechuceně. Helena se naplno rozpláče a už jí to ani není trapné.

„Takže nedělej scény, dej mi notebook, mobil, klíčky od auta a techničák. A taky adresu, kde parkuješ."

Helena vzlyká a nezmůže se už ani na jediné slůvko obhajoby, poslušně plní Radkovy pokyny a není ještě ani devět hodin, když stojí venku na ulici. Hrozně ráda by zavolala někomu blízkému, aby ji podpořil. Ale nemá mobil. Po chvilce absolutního zoufalství začíná cítit úlevu, že nemá telefon, takže ani telefonní čísla na nikoho ze svých blízkých. Nemůže nikomu zavolat, tím pádem ale také nemusí nikomu vysvětlovat, že dostala padáka. Není si vlastně vůbec jistá, jestli ještě existují veřejné telefonní budky, a pokud ano, jak fungují. Další důvod, proč nikomu nevolat.

Jede metrem a plánuje si, že když je na ni svět tak hnusný, nebude dneska dělat vůbec nic. Zaleze zpátky do postele a nikdo ji odtamtud celý den nedostane. Až dospí všechny spánkové deficity nashromážděné za posledních deset let, pustí si nějaký bezva film. A dá si víno. A čokoládové pralinky. Jakmile pomyslela na čokoládu, okamžitě se jí vrátil svíravý pocit v žaludku,

byla zase zpátky u události staré dvacet minut. Prokletý katalog veletrhu čokolády! Je sama na sebe naštvaná, že už jí to zase žene slzy do očí. Aby zaplašila negativní myšlenky, začíná v duchu probírat, jak se bude v následujících dnech rozmazlovat. Objedná si pizzu, feferonkovou, a celou ji sní, do posledního drobečku! A koupí si nové džíny. Helena se zarazí. Zpotí se při představě, jak se jí po celé pizze (normálně sní polovinu a je naprosto sytá) nafoukne břicho a ona se ho snaží narvat do úzkých džínů. Stěží zapíná knoflík a pneumatika se vzápětí vyvalí nad horním okrajem kalhot. V té proklatě dobře nasvícené kabince, kde je vidět každý sebenepatrnější zárodek vrásky a rozšířený pór, natož vyvalený špek. Vlastně je to blbost, kupovat džíny před Vánoci. O Vánocích každý správný Čech přibere, vlastně už to patří mezi vánoční tradice. V lednu se pak hubne. A navíc jsou pak ty výprodeje – ještě ušetří, když si džíny koupí až v únoru. Takže si bez výčitek může dát celou pizzu. A objedná si k ní italské červené víno. A asi i tiramisu. Vždyť je to jedno, stejně pak budou ty Vánoce a bude se cpát cukrovím.

Helena vystupuje z autobusu, cesta do Přílep překvapivě rychle uběhla. Stačí se vrátit dvě stě metrů od zastávky, zahnout doprava, projít druhou ulicí vlevo a je doma. A zrealizuje svůj projekt CDP, celý den v posteli.

Helena už je na dohled jejich domu s okrovou fasádou. Zahradu lemuje dřevěný plot z neprůhledných moderních latěk, které dokonale hájí soukromí obyvatel. Proto až když stojí téměř před domem, zjistí, že Hynek z domova neodjel, nebo alespoň ne autem, jeho kia stojí zaparkovaná před garáží na stejném místě, kde ji večer nechal.

Prvním pocitem po tomto zjištění je úlek, jestli se mu něco nestalo, třeba se chtěl oholit ve vaně elektrickým strojkem a ten mu spadl do vody. A teď je mrtvý. Helena se brání představě, jak tělo jejího manžela leží v posmrtné křeči ve vychladlé vaně. Celá se rozklepe strachy. Násilím se musí přinutit k racionálnímu pří-

stupu – Hynek se ve vaně nikdy neholí. Smrt mu rozhodně nehrozí, určitě tedy ne od holicího strojku.

Možná má jenom horečku. To by vlastně vůbec nebylo špatné, kdyby trochu blouznil a nebyl by tak úplně orientovaný v realitě. Helena by se ujala role ošetřovatelky, a než by se jeho zdravotní stav natolik zlepšil a došlo by na vysvětlování toho, že se nějakou dobu nebude podílet na financování rodinných nákladů, přivykl by její něžné a pozorné péči a sám by si přál, aby zůstala v domácnosti. Což sice není její sen, ale aktuálně si nedovede představit, jak obchází konkurzy a tváří se, že je prostě ta nejlepší. Vždyť její nejoblíbenější barva je šedivá, myší kožíšek, pravá podstata Heleny. Novoroční předsevzetí, že si do šatníku pořídí nějaký barevný kousek, si už léta nedává. I džíny si kupuje antracitové, a když se hodně odváže, tak černé.

Zdivočelé myšlenky náhle zkrotnou, když zjistí, že nemůže odemknout dveře. Nejdřív se lekne, že v práci odevzdala klíče od domova a teď se dobývá do domu těmi kancelářskými. Zkontroluje svazek a podiví se, protože odemyká těmi správnými, a přesto nejde klíč do zámku zasunout. Teprve teď ji napadne, že Hynek se doma zamkl a nechal ve dveřích klíč. Zazvoní. Chvíli se nic neděje, pak slyší dupot na schodech. Hynek otevírá dveře a zatváří se šokovaně.

„Co tady děláš?“ působí opravdu zaskočeně a bezděky si přitáhne župan blíž k tělu.

„Já tady bydlím.“ Helena se snaží působit důstojně, aby ustála Hynkovi bez slz převyprávět krutý začátek dne a konec kariéry. Než si v hlavě srovná, jak by to měla podat, všimne si dámských křiklavě červených kozaček na vysokém podpatku ležérně pohozených v zádveří. Hynek sleduje její pohled. Má výraz pokerového hráče: „Jak to, že nejsi v práci? A když jsi oblečená, nebyla bys tak hodná a nezajela mi koupit do lékárny něco na bolení v krku? Docela mě to skolilo, tak jsem zůstal doma.“

Helena cítí, jakkoli se Hynek tváří normálně, že je něco divně. Dotaz na práci ignoruje, přítomnost cizích kozaček se okamžitě stává otázkou číslo jedna.

„Vezmi si Strepsils, jsou v lince na obvyklém místě." Helena se zouvá, věší kabát a pomalu stoupá po schodech nahoru. Hynek před ni skočí a začne ji vytlačovat směrem ke vchodu.

„Strepsils jsou slabé, potřeboval bych něco silnějšího. Vážně mě v tom krku strašně škrábe!"

Helena se mu vyškubne.

„Ok, hned ti tam sjedu, jenom se převleču."

Hynek se na ni svůdně usměje: „Proč si nenecháš tohle? Moc ti to sluší."

Lichotka by Helenu normálně potěšila, zvlášť proto, že už od manžela léta žádnou neslyšela, ale nyní předtucha sílí a Helena rozhodným krokem zamíří nahoru. „Je v tom pravá vlna a kouše to." Jde po schodech a Hynek se ji snaží předběhnout, ale nemá šanci. Helena rozráží dveře ložnice.

Na posteli sedí slečna v červeném roláku. Helenu hned napadne, proč tlustý svetr končí kousek pod podprsenkou. Sice zvýrazní piercing nad pupíkem a dokonale rovné bříško, ale tím jsou anulovány jeho tepelné vlastnosti. Propínací minisukně odhaluje dlouhé štíhlé nohy. Slečna se překvapeně dívá na Hynka a zjevně sama nehodlá ke své přítomnosti v ložnici nic uvádět. Také Helena upře svůj nevěřící pohled na Hynka, ten působí naprosto klidně.

„Heleno, tohle je Kristýna, kolegyně z práce. Jak mi nebylo dobře, tak mi přivezla podklady na tenhle týden."

Kristýna se nejistě usměje a vstává, snad aby Heleně potřásla rukou. Ve tváři se jí zračí úleva, jak to Hynek pěkně vysvětlil.

„A kde jsou ty podklady?" Helena by ráda reagovala stejně klidně a věcně jako Hynek, ale emoce jí mrzačí hlas, takže sama sobě zní jako nějaká uskřehotaná ježibaba.

Hynek se zarazí a pak rozhodí rukama: „Prosím tě, neztrapňuj se svou pitomou žárlivostí! Snad vidíš, že jsem nemocný, ne?

Když ti říkám, že mi Kristýna přivezla podklady, tak mi je přivezla, nevím, proč bych ti lhal. A buď tak hodná, vezmi mi v té lékárně taky prášek na hlavu, úplně mě z té tvé hysterie rozbolela."

Helena má tak sevřený žaludek, že snad pozřel sám sebe a zůstalo jí místo něj jen prázdné místo v břišní dutině. Sbírá poslední síly k předstírání klidu: „Jak dlouho už ve firmě pracujete, Kristýno?"

Oslovená sebou škubne, pak se zadívá na Hynka a Heleně je jasné, že čeká na nápovědu. Osmělí se v dalším vyptávání: „Ptám se, kdy jste nastoupila. A co tam vlastně děláte?"

Kristýna se ošije. „Nooo, ehm, tááák, no…" vypadne z ní po dlouhých vteřinách mlčení.

Hynek opět zasáhne, tentokrát s větším podílem hněvu v hlase: „Heleno, jsi s tou žárlivostí fakt trapná. Podívej, Kristýnu jsi naprosto vyvedla z míry. Pracuje u nás asi dva měsíce a dělá asistentku. Ještě něco bys chtěla vědět?"

Hynek se tváří znechuceně. Na Helenu je toho už dneska příliš a i přes své původní předsevzetí nenechat se vyvést z míry zaječí: „Jo, chtěla bych vědět, proč ze mě děláš blbce! Asistentka ti musí nosit práci do postele? Když jsi tak strašně nemocný, proč sis nepřevzal ty záhadné papíry, které tady mimochodem nikde nejsou, dole u dveří? Proč úřaduješ v ložnici, když v přízemí máme docela prostorný obývák?"

Helena je opravdu rozhořčená a začínají se jí třást ruce. Sepne je rychle před břichem, aby to nebylo vidět. Hynek zavrtí hlavou, jakože se s ní nehodlá dál vybavovat: „Prosím tě, už jeď do té lékárny a vrať se, až se uklidníš."

„To si piš, že vám tady nebudu zaclánět." Helena sebere zbytky důstojnosti a s prásknutím dveří odejde. Raději odvrátí hlavu, když míjí zrcadlo v předsíni. Tuší, že má rozmazanou řasenku, tipuje tak na pětinu obličeje. Je jí to vlastně jedno, ale vidět to nemusí. Dochází jí, že Hynek vůbec neřešil, proč je ubrečená, ačkoli stav jejího make-upu je víc než výmluvný. Evidentně ho vůbec

nezajímá, co hrozného se jí stalo. Na zastávku dojde skoro poslepu, slzy jí tak rozmazaly svět, že ho nevidí.

Vůbec netuší, kam jít, co dělat, kamarádkám zavolat nemůže. V kanceláři je přepadnout nechce, vypadá určitě příšerně a udělala by jim ostudu. Jako na potvoru téměř vzápětí přijíždí autobus, takže se musí vydat na cestu, aniž by znala cíl. Není si jistá, jestli by něco vymyslela, kdyby na něj deset patnáct minut čekala, ale tohle vynucené opuštění místa bez možnosti promyslet si konečnou destinaci považuje od pražské integrované dopravy za podpásovku.

Za necelou půlhodinu přestupuje na metro. Setrvačností, aniž by o tom přemýšlela, vystoupí na Staroměstské. Tam jí dojde, že by setrvačně mohla pokračovat až do práce, a to rozhodně nemá v úmyslu. Stáčí to přes Husovu ulici ke Karlovu mostu. Tak dlouho už tady nešla. Přitom Praha je vážně kouzelná. Přejde Karlův most a za Mosteckou věží se váhavě vydává do leva. Začíná se jí zmocňovat panika: Co bude dělat? Zahlédne kavárnu a rozhodne se promyslet si další kroky právě tam.

Vejde do omšele působící místnosti, rychle spočítá, že tam sedí pouze dva lidé. Nějaký student nebo mladý intelektuál (pozná se to podle tak pečlivě vybraného obnošeného oblečení, že je to do očí bijící) cosi čte na notebooku. Senior s krásným kloboukem položeným na stole na ni při příchodu vrhl tak nadšený a posléze zklamaný pohled, že není nejmenších pochyb, že čeká na někoho, kdo je mu velice vzácný.

Helena se opatrně usadí u stolečku v rohu místnosti. Za barovým pultem nikdo není, takže než se obsluha vynoří, aspoň si v klidu vybere z lístku položeného na stole. Sotva ho otevře, zjeví se vedle ní šedovlasý barman s vousy a dlouhým culíkem.

„Dobrý den, co vám mohu přinést?“ má příjemný hlas, který Helenu z neznámých důvodů uklidňuje.

„Překapávanou kávu asi nemáte,“ přestože očekává negativní odpověď, pokouší se o úsměv.

„Samozřejmě máme. Co vám k ní nabídnu, palačinku, štrúdl nebo jahody se šlehačkou?“ barman oplácí Heleně úsměv a ta má pocit, že z něj sálá teplo.

„Jahody se šlehačkou…“ pronese téměř s dětským úžasem. Naprosto zapomněla, že existují. A přitom je kdysi tak milovala. Sympaťák se s lehkou úklonou přemístil za bar a Helena si uvědomí, že si neobjednala vodu. Ale nevadí, přihlásí se o ni, až se barman zase objeví u jejího stolku.

Helena se bojí zůstat sama se svými myšlenkami. Mobil nemá, aby mohla napsat esemesku, proto se uchyluje ke stojanu s časopisy. Probírá se jimi a vůbec nemá chuť je otevírat. Všechny se věnují buď tématu Vánoc, což jí teď přijde skličující – nechce se ani přiblížit myšlence, jak zajistí povinnou vánoční pohodu, když má její manžel milenku. Alternativou jsou články o ženách v přechodu, což jí připadá přinejmenším stejně depresivní.

Osvobodí ji číšník, který na stůl pokládá kávu v roztomilém puntíkatém hrnečku, džbánek s vodou, skleničku a pohár s jahodami a šlehačkou. Helenu ta kompozice nadchne, a kdyby měla mobil, snad by to i vyfotila a poprvé dala něco na facebook.

Opatrně ochutná kávu a málem zavýskne nadšením. Je výborná, snad ještě lepší, než si vaří sama. Začíná se těšit na chuťový zážitek, který skýtá kombinace kávy s lákavým pohárem. Téměř s posvátným ostychem zabořuje lžičku do kopečku šlehačky a snaží se ukrojit kousek jahody. Jahoda klade odpor a Helena musí vyvinout tlak na hranu lžičky, aby kus ovoce oddělila. Tlak je asi příliš velký: jahoda se odmrští a lžička sklouzne na stěnu poháru, ten působením Helenou vyvinuté síly neustojí a padá na stůl, směrem k ní, takže vzápětí má celý obsah na stehnu. Na šedivých kalhotách s příměsí vlny nevypadá jahoda se šlehačkovým polštářem ani trochu lákavě a Helena se rozbrečí.

Pozorný číšník je vzápětí u ní a podává jí bavlněný ubrousek. Helena je v rozpacích, neví, zda by si s ním měla očistit kalhoty nebo utřít oči. Nakonec začne u očí a pokračuje na kalhotách,

původně bílý ubrousek brzy kandiduje na důkaz o tom, zda jsou prací prášky opravdu tak výkonné a zbaví textil jakýchkoli skvrn. Potřebuje se také vysmrkat, ale to si do látky netroufá. Opatrně ho položí na stůl a šátrá v kabelce. Najde papírový kapesníček, vysmrká se, nechce troubit, takže pouze decentně, a proto se jí vůbec neuleví od pocitu plného nosu. Číšník to všechno sleduje a neopouští ho vlídný úsměv.

„Omlouvám se, opravdu se omlouvám," mumlá Helena a znovu si utírá nos.

„Madam, pokud jsou jahody se šlehačkou, které se přemístily na váš oděv, tak významnou katastrofou ve vašem životě, jste neskutečně šťastná žena. Mohu přinést nový pohár?" ptá se jí a jako by se nechumelilo, uklízí spoušť na stole.

Helena rukou naznačí odmítavé gesto: „Ne děkuji, přešla mě chuť."

Číšník přestane uklízet a upře na ni káravý pohled: „Ale no tak, přece si takovou drobností nenecháte zkazit krásný den."

„Krásný den, to se vám povedlo," Helena se chce ironicky zasmát, ale vyjde jí z toho podivné zaskučení, „ráno mě vyhodili z práce a o hodinu později jsem zjistila, že manžel má milenku. Opravdu díky za takové krásné dny!"

Číšník se na ni soucitně zadívá, pak se povzbudivě usměje: „Zasloužíte si něco lepšího. Už jste psala Ježíškovi?"

„Prosím?" Helena má pocit, že se přeslechla.

„Ideální doba něco si přát. Budou Vánoce, stačí napsat Ježíškovi, to přece ví každé malé dítě." Helena si není jistá, jestli na ni číšník opravdu mrkl, nebo se jí to jen zdálo. Vůbec neví, jak reagovat, a tak se rozpačitě usměje. Naštěstí číšník právě odnáší špinavé nádobí a ona nemusí nic říkat. Využije jeho nepřítomnosti a pořádně se vysmrká. Než stihne uklidit papírový kapesník, je číšník zpátky. Na stůl před ní staví panáka v krásné broušené skleničce na vyšší nožičce. Helena podle barvy tipuje portské. Pak jí podává tužku a papír s logem ka-

várny Na Rozcestí. „Pozornost podniku, aby vám ta přání šla lépe od ruky."

Helena taktak stačí poděkovat a číšník je pryč, nyní směřuje svou pozornost na společnici pána s kloboukem, která právě dorazila. Když si od ní bere kabát, chová se k ní jak k anglické královně, až z toho starší dámě zrůžověla líčka a vypadá najednou mladistvě.

Helena si po krátkém zaváhání lokne ze skleničky. Není to portské, ale griotka. Tu už taky léta nepila. Vlastně neví proč, je výborná. Ostýchavě bere tužku do ruky, není si jistá, jestli se jí chce psát dopis Ježíškovi. Přece jen za těch minimálně pětatřicet let vyšla ze cviku. Podívá se na barmana a ten se v ten samý okamžik otočí na ni, střetnou se pohledem a on povzbudivě zakývá hlavou. Helena se zhluboka nadechne a jde plnit úkol.

Milý Ježíšku, přeju si…

Najednou neví jak dál. Co si vlastně přát? Aktuálně by se jí hodil nový kostýmek, napadne ji, když zavadí pohledem o obří flek po jahodách – je jí jasné, že tohle vyčistit nepůjde. Ale přece si nebude psát Ježíškovi o kostýmek. Jako dítě nenáviděla „měkké" dárky. Kostým si koupí v povánočních slevách, stejně se na ně chystá pro džíny. Tak co si teda přát? Kosmetiku nepotřebuje, klidně by užila další parfém, ale vlastně po něm nijak netouží.

Helena se zaplétá do vzpomínek, po čem kdy toužila. Asi nejvíc ze všeho chtěla domeček pro panenky, když jí bylo jedenáct. To už na Ježíška nevěřila. Táta ho tenkrát s Mirkem vyráběli a byli na své dílo patřičně hrdí. Nikdy nezapomene na jejich natěšené obličeje, když začala dárek rozbalovat. Podle velikosti krabice tipovala, že by to mohl být on, a nedočkavě trhala papír, aby se k němu rychle propracovala. Když ho uviděla, rozbrečela se. Brácha s tátou jí vyrobili dokonalou repliku kanadského srubu a muselo jim to dát strašlivou práci – dodnes si pamatuje, jak pečlivě byly kulatiny posazené k sobě. Jenomže východoněmecká napodobenina panenky Barbie přece nebude bydlet jako dřevo-

rubec, vůbec se to k ní nehodí. Měla zkažený večer nejen ona, ale i zhrzení výrobci srubu. Ještě teď je jí z toho smutno. Když si to tak vezme, kromě toho domečku vlastně nikdy nechtěla nějakou věc, spíš mívala nehmotná přání.

Nakonec jí z dopisu pro Ježíška vzniká seznam přání a snů, které v posledních dvaceti letech neuskutečnila. Přejíždí ho očima a najednou je z jeho délky rozpačitá – znamená to, že je se svým životem v zásadě spokojená, anebo byla natolik semletá povinnostmi a stereotypem, že ztratila fantazii a stala se z ní přízemní usedlá žena? Po krátkém zaváhání dopisuje přání, že chce zažívat mimořádné věci.

„Mohu ještě něco nabídnout?" zase si nevšimla, že se k ní barman přiblížil. Helena chce zdvořile poděkovat a poprosit o účet, a najednou se slyší, jak si objednává další griotku. Když za další hodinu kavárnu opouští, má v sobě griotek šest a požehnání barmana, že je určitě ta správná chvíle začít si plnit přání. Diskrétní barman se neptal, jaká jsou, a tak netuší, že Helena pospíchá do Paříže. Žít tam byl vždycky její sen. Se dvěma puberťáky to bude hůř realizovatelné, proto se Helena rozhodla, že to tam pojede nejdřív sama omrknout a zjistí, jaké jsou možnosti. Koneckonců mimořádné věci by doma těžko zažívala, tak chce jít osudu vstříc.

* * *

Je jí skvěle na duši, ale přece jen se jí trochu houpe žaludek, proto se rozhodla, že se do Paříže přepraví vlakem a nikoli letadlem, jak původně plánovala. Stráví příjemných patnáct hodin ve vlaku, kde se může dojít vyčurat, kdy chce, a navíc, vlaky, na rozdíl od letadel, nepadají. Prostě skvělá volba. A může si alespoň v klidu promyslet, čím v Paříži začne, plánuje v ní strávit pět dní až týden.

Místenku má v kapse, do odjezdu vlaku dvě hodiny, a tak se rozhodla, že je stráví v kavárně na Hlavním nádraží. Dá si kávu a přečte si některý z časopisů, které si koupila na cestu. Usedá

ke stolku a vychutnává si pocit vítězství nad sebou samou a vlastně nad celým světem: realizuje svůj seznam přání a zvládne to sama, ani toho Ježíška k tomu nepotřebuje. Vzápětí po této kacířské myšlence proběhne okolo jejího stolku mladý muž s kapucí přes hlavu, a než se Helena vzpamatuje, svírá v ruce její kabelku, kterou si položila na zem vedle židle, a pádí s ní pryč.

Helena je oproti zlodějovi ve značné nevýhodě. On má určitě o generaci mladší svaly, navíc byl nepochybně rozcvičen podobnými kousky, které předcházely krádeži její kabelky, zatímco Helena seděla, a jenom to, než vyskočí ze židle, jí zabere několik sekund, během kterých se od ní kabelka v rukou nenechavce vzdálila o dobrých padesát metrů. Navíc Helenu zbrzďuje vypitá griotka, která přepnula mozek na úsporný režim a nevydoluje z něj jedinou myšlenkovou činnost ve vyšší rychlosti.

Po dalších dlouhých vteřinách se vzmůže na zoufalé pištění: „Pomoc, zloděj, ukradl mi kabelku!“

Postavu s kapucí už skoro nevidí. Ne snad proto, že by na dálku špatně viděla (v kabelce má sice brýle, ale na čtení, a stejně se snaží omezit jejich používání na kritické situace, protože si v nich připadá starší), ale kvůli slzám, které jí zalily oči. Její zpomalený mozek kupodivu rychle dokázal dál dohromady syntézu informací: v kabelce má kromě všech dokladů a klíčů od domu také platební kartu ke svému účtu. To je garance její svobody, začátku jejího nového života, přesně takového, jaký si přála žít. Hynek jí kartu ke svému účtu nedal a nepochybuje o tom, že i kdyby ji měla, zablokoval by jí přístup po první platbě pro její osobní potřebu.

Slzí a v duchu honem prosí Ježíška o odpuštění. Takhle to přece vůbec nemyslela, mohl chvilku počkat s tím božím trestem, hned by to vysvětlila.

Najednou má pocit, že asi vážně špatně vidí i na tu dálku, ale zdá se jí, že zloděj padá, pak se zvedá a utíká pryč. Kabelka se vrací zase jejím směrem, ale nese ji jiná postava. Když se při-

blíží o další metry, čímž dává Heleně čas osušit si oči, vyklube se z ní černovlasý modrooký mladík. Usmívá se na ni a podává jí kabelku.

„Jestli se nepletu, tohle ukradl vám."

Helena nejdřív není schopna dostat ze sebe jediné slovo, jenom svou kabelku chytne a tiskne si ji na prsa. Po dlouhých vteřinách ze sebe konečně vymáčkne: „Moc vám děkuju. Jak jste to dokázal?"

Mladík se spokojeně zasměje. „Podrazil jsem mu nohy, debilovi. Nenávidím ty vysmažený čórkaře, dělaj' ostudu celý Praze. První kontakt, kterej cizinci maj', je s nima. Co si pak o Čechách asi myslej?"

Helena přemýšlí o právě vyřčených slovech, ale vzhledem k aktuálně nízké schopnosti abstrakce nedokáže tvrzení zpracovat, natož na něj reagovat. Udatný zachránce její kabelky, tedy i platební karty a její svobody, po chvilce ztrácí trpělivost, úsměv mu z tváře přesto nemizí a zdvořile se loučí.

„Buďte opatrná a na shledanou."

Otáčí se a odchází. Helena věnuje několik vteřin pozorování objemné krosny, kterou má mladík na zádech, a kytary v obalu, kterou nese v ruce, když se konečně probere: „Počkejte!"

Mladík se váhavě otáčí a Helena donutí nohy k rychlejšímu pohybu a za okamžik stojí před ním.

„Nemůžu vás na něco pozvat nebo se nějak revanšovat? Mám v tašce doklady a kartu k účtu a byla bych docela v maléru, kdybyste nezasáhl."

Věnuje jí krásný úsměv. „Rád jsem vám pomohl. Jak jsem už řekl, nesnáším tu zlodějskou pakáž a těší mě, že jsem mohl přispět do boje proti nim."

Helena je odhodlaná nenechat se odbýt, nebude začínat nový život s pocitem dlužníka.

„Bezva, tak to pojďme oslavit, že dneska prohráli. Co vám můžu přinést?"

Chvilku přemýšlí a pak kývne hlavou: „Vlastně máte pravdu, dobrý věci by se měly oslavovat. Tak jestli na tom trváte, dal bych si vodku."

Helena se div nepřerazí, jak se hrne k baru splnit jeho přání. Po krátké úvaze si pro sebe objednává taky vodku. Před pár hodinami sice objevila náklonnost ke griotce, ale cítí se nějak přeslazená.

Podává mu skleničku a znovu pohledem přelétne krosnu na jeho zádech.

„Tak ještě jedno velké díky a bon voyage! Já jsem Helena."

„Tomáš. Na zdraví! A taky skoro už na šťastný a veselý!"

Helena přiblíží sklenku k ústům a zároveň se zamračí: „Vánoce mi ani nepřipomínej. Zjistila jsem, že je nesnáším."

„To jsme dva. Takže ať to přežijem'."

Oba si loknou a rozhostí se ticho. Heleně není nepříjemné s neznámým Tomášem mlčet, ale zvědavost je silnější.

„Kam míříš?"

Tomáš se zamračí a Helena cítí, jak se stáhl a ochladl. „Do Pardubic."

Je jí líto, proč ničí tu přátelskou pohodu mezi nimi, a protože nechápe důvod, zoufale to žehlí.

„Pardubice jsou prima. Miluju hotel u Zlaté štiky a to nemluvím o perníku."

Tomáš ji chvilku pozoruje a pak se, byť trochu v rozporu se svou vůlí, usměje: „No jestli to máš takhle hozený, tak tvůj život je krásnej a jednoduchej a já ti to upřímně závidím."

Helena si honem lokne vodky a snaží se znít optimisticky: „Ta krásná a jednoduchá etapa mého života právě začíná. Dneska mě vyhodili z práce a načapala jsem manžela s milenkou, takže jedu do Paříže začít žít líp."

Tomáš ji najednou pozoruje s obdivným pohledem: „Tak to jsi dobrá, já bych to nedokázal."

Heleně přijde jeho respekt nemístný, zvlášť v konfrontaci se slábnoucím odhodláním, které pociťuje, když stočí myšlenky

k plánovanému odjezdu. Zrak jí padne na kytaru a je ráda, že může nastolit docela jinou problematiku. „Jsi muzikant? Co hraješ?“

Tomáš se ošije, téma mu zjevně nevyhovuje. „Asi by se to tak dalo říct. V poslední době jsem se tím živil, hráli jsme převzaté věci,“ vysvětluje neochotně.

„A od koho jste to přebírali?“

„Od U2, měli jsme vlastně revival band.“ Tomáš se tváří neochotně a Helena by se normálně držela zpátky, ale situace dnešního dne ji samovolně nutí dělat věci jinak než obvykle. Proto bez ohledu na zachmuřený Tomášův výraz zajásá.

„Jé, víš, že jsi tomu zpěvákovi z U2 hrozně podobný?“

Tomáš se zamračí. „Fakt? To mi ještě nikdo neřekl.“

Heleně na poslední chvíli dojde, že to myslel ironicky. Málem už se začala nahlas podivovat, že to ještě nikoho nenapadlo. Najednou je v rozpacích, netuší, proč se to Tomáše dotklo, vždyť Bono Vox je objektivně krásný chlap a jí by tedy vůbec nevadilo vypadat jako on, kdyby se měla narodit jako muž. Ale Tomášovi to z nějakého, jí nepochopitelného důvodu, zjevně vadí. Helena se odmlčí a najednou je ticho mezi nimi tíživé.

Tomáš se na ni po chvíli zničeně podívá. „Bohužel i hlas máme podobný. Což je super, pokud chceš hrát donekonečna v revival bandu, ale průšvih, když máš ambice dělat vlastní muziku. Cokoli vymyslíš a jakkoli zaranžuješ, všichni v tom hledají U2 a pořád ti předhazují, jak se snažíš znít jako oni a hodnotí, jak se ti to povedlo nebo ne. Už to prostě nedávám. Radši budu originální prodavač zeleniny než kopie Bona.“

Tomáš se tváří tak osudově tragicky, že mu Helena bez váhání běží koupit další vodku. O jeho rozpoložení svědčí, že ji do sebe okamžitě naklopí.

„Mně teda přijde, že můžeš být originální i s tak výraznou podobností Bonovi. Když to tak vezmeš, tak originální byli snad jenom Adam s Evou. Každý je někomu podobný. Já bych si s tím hlavu nelámala. To je prokletí všech začínajících umělců, nejen

muzikantů, že jejich tvorbu všichni berou jako kvíz a hledají, k čemu to připodobnit. A ty máš osobní charisma, vyzařuješ jinou energii, jsi jiná generace, takže jinak koukáš na dnešní dobu, a tohle všechno tě musí odlišovat, i kdybys nechtěl."

Helena se zarazí, sama nečekala, že vystřihne takový proslov. Myslí to upřímně, ale není si jistá, zda to Tomáš chce poslouchat. Kupodivu se tváří, že nad jejími slovy přemýšlí. Nakonec z něj vypadne pouhé: „Už mi to pojede, musím běžet. Dobře dojeď a pozdravuj Paříž! Rád jsem tě poznal a ať se ti daří!"

„Taky jsem tě ráda poznala a děkuju za pomoc! A v rámci možností si užij Vánoce."

Navzájem si s Tomášem několikrát zamávají, než jí zmizí v davu.

Helena rozvážně dopíjí zcela vystydlou kávu, kabelku drží v náručí a pro jistotu ji má ještě pověšenou na rameni. Znovu se jí honí hlavou zážitek se zlodějem a to ji utvrzuje v rozhodnutí nepouštět se do žádných neuvážených akcí. Nejspíš to bylo boží varování před ještě horší katastrofou.

Vnímá jako pokání, když jde vrátit nevyužitou jízdenku na mezinárodní express. Se střízlivou hlavou také jde a kupuje si nový mobil. Doma napíše kamarádkám a známým na facebook, jak přišla o telefon včetně kontaktů, a požádá je, aby se jí na nové číslo ozvali.

* * *

Cesta autobusem do Přílep jí připadá příliš krátká na to, aby promyslela, jaký postoj má zaujmout k manželovi. Zda ho má vyhodit z domu, nebo jenom z ložnice. Není si jistá, jestli by zvládla rozvod, možná bude stačit, když půjdou k nějakému manželskému poradci. Dostává z toho zase depresi, situace jí připadá bezvýchodná. K rozvodu jí chybí odvaha, k pokračování v manželství chuť. Vystupuje z autobusu a připadá si jak zmoklá slepice, cítí se

potupně. Začíná pociťovat výčitky svědomí, že chtěla strávit pět dní bez dětí a vůbec je o tom neinformovala. Najednou ji přepadne panický strach: Co jim udělá k večeři? Je sedm hodin, musí vymyslet nějakou rychlovku, určitě mají strašný hlad, chudinky její! Usilovně přemýšlí, v mrazáku má karbanátky, udělat k tomu bramborovou kaši jí zabere půl hodiny, v půl osmé by mohli mít večeři na stole. To ji částečně uklidní a přidává do kroku, aby se nezdržovala a rychle nastoupila k plotně.

Bez problémů odemyká vchodové dveře, letmým pohledem zkontroluje, že červené kozačky jsou pryč. Snaživě prodýchává nervozitu, aby v klidu zvládla v přítomnosti dětí potkat Hynka a nenechala se strhnout k nějakým výčitkám. Bude dost času řešit to potom. Její děti si zasluhují klidný a pohodový domov. Nasazuje úsměv a otevírá dveře do obýváku.

„Ahoj rodino!“ snaží se znít vesele. Upřou se na ni tři zamračené páry očí. Hynek a obě jejich děti sedí u konferenčního stolku, Hynek rozvalený v křesle a děti na gauči. V papírových krabicích na stolku se válejí nedojedené okraje pizzy. Hynek ji sjede pohledem a pak se významně podívá na děti, takže Heleně je jasné, že s nimi probíral dnešní ranní scénu a dokázala si představit, že sám sebe jako viníka neoznačil. Okamžitě se jí zvedne žaludek a padá na ni nesmírná únava. Prima, večeři vařit nemusím, jdu se osprchovat a rovnou do postele, dneska nic řešit nebudu, promlouvá k sobě v duchu. Chce vyjít z obýváku a vydat se po schodech do patra, když ji zastaví Hynkova věta: „Vidíte to, děti? Maminka mě ráno ztrapní před kolegyní, že vypadám jak podpantoflák, pak na celý den zmizí a má nedostupný mobil a teď, místo aby se nám omluvila, tak se hodlá poanglicku vytratit.“

Helenu to rozzuří doběla, to jeho pokrytectví, svatouškovský výraz, jak předstírá, že o ni měl starost! A nejvíc ze všeho ji štve, jaký je podrazák, že jejich problémy ventiluje před dětmi. Co ventiluje, on je do nich přímo zatahuje! To by Helena dětem nikdy neudělala. Mají právo být hájeny před problémy rodičů, starat se

jenom o svoje vlastní bolístky, i tak je dost složité dospívat. Při těch nejtěžších pubertálních projevech lezou Heleně na nervy, ale i tehdy pro ně má pochopení.

„Za co se mám omluvit?“ snaží se reagovat věcně a v duchu si představuje slast, až zaboří hlavu do polštáře a pohltí ji milosrdný spánek.

Hynek cítí převahu, triumfálně se podívá na děti a pak jí s úšklebkem, který má být nejspíš výrazem jeho pohrdání, odpoví: „Opravdu tě nenapadá, cos udělala špatně? To je docela smutné, nemyslíš? Když přejdu fakt, že ses ráno chovala jak pominutá, tak je asi normální se během dne ozvat, ne? Nemohl jsem se ti dovolat a děti taky ne.“

„A měli jsme hlad. Ještě že tatínek objednal pizzu,“ přisadí si Adéla a šplhounsky se na Hynka usměje. Ten málem puká pýchou, jak ho dcera obdivuje. Helena musí potlačit úsměšek. Opravdu si její manžel nevšiml, jak s ním Adéla manipuluje? Nejpozději zítra, ale pravděpodobně ještě dneska večer náhodou zavede řeč na to, že ji strašně tlačí boty a potřebovala by nové. A Hynek jí dá dva tisíce korun a nechá se objímat, jak je úžasný tatínek. Samozřejmě pak nebude zjišťovat, že si dcerka koupila úplně stejnou velikost, jako mají ty staré, takže nožička jí nevyrostla a tatínka pěkně doběhla.

Adam se tváří, že jsou všichni trapní, a nejraději by byl zalezlý sám ve svém pokoji. Asi má pocit, že se k situaci musí taky vyjádřit, aby neutrpěla jeho autorita suveréna: „Nevěděli jsme, jestli přijdeš, tak jsme pro tebe pizzu neobjednávali, ale můžeš si dát zbytky.“

Možná chtěl svým osobitým způsobem vyjádřit matce spoluúčast, ale Helenu tím dorazil. Klesla na úroveň domácího zvířete, že pro ni jsou dobré ožužlané okraje pizzy, zatímco oni si objednali každý svoji? Navíc ne dlouho potom, co snila o feferonkové!

„Kůrky si snězte, není nutné, abyste si odtrhovali od úst,“ odsekne Helena Adamovi.

Hynek cítí potřebu být pánem situace: „Myslel to dobře, nemůžeme za to, že jsi dneska tak protivná."

„Vážně, si to ani trošku nedáváš za vinu?" Helena už se neudrží, nesnáší scény před dětmi, ale taky před nimi nehodlá vypadat jako idiot. Tím by nejspíš přišla o zbytek jejich respektu, mají-li k ní ještě nějaký.

„Ne, opravdu nevidím žádnou příčinnou souvislost mezi mým jednáním a tvojí hysterií. Možná bys měla začít brát nějaké prášky na uklidnění. Není udržitelné, aby ses takhle chovala. Nevytváříš pozitivní prostředí, a to odnášejí především děti. A přiznám se, ani mně tady není dobře."

Helena nevěří vlastním uším, co z toho baziliška padá za lži. Její zrak padne na děti, od kterých by, když už jsou zataženy do války, přece jen (miminálně za tisíce namazaných chlebů, uvařených čajů, svíčkových a řízků a nepočítaně tun vypraného a vyžehleného prádla) čekala alespoň nějaké zastání. Ty se ale tváří pobaveně, jako by sledovaly silvestrovskou scénku v televizi. Adéla se kření na Adama a ukazuje mu na prstech, že táta vede 1:0. Helena ztrácí poslední iluze a najednou chápe, že jestli teď nepráskne do stolu, v téhle rodině už se neprosadí. Možná přijde o všechen respekt i tak, ale aspoň se o to pokusí.

„Dobře, když vám tak otravuju vzduch, odcházím." Helena se otáčí na podpatku a míří do předsíně, přitom nenápadně zkontroluje, jaký účinek její slova měla. Co vidí, ji nepotěší: Adéla mává rukou, jakože tu ubohou matku nemůže brát nikdo vážně. Adam zvedá oči ke stropu, prostě jsou všichni trapní a Helena nejtrapnější. Hynek potvrzuje její rozhodnutí odejít.

„Děti, napadlo mě, jestli byste si nedaly trochu piva. Víte, že jsem absolutně proti konzumaci alkoholu mladistvými, ale dneska výjimečně, po té pizze, bych souhlasil s tím, že si rozdělíme jednu desítku."

Hynkovi se dostává ovací, přesně jak předjímal, a Helena bouchne dveřmi, poslední projev protestu, kterého je schopná.

Dnes podruhé vyběhne tryskovou rychlostí po schodech do ložnice. Z šatny za ní vyndává plastový kufr na kolečkách, trochu bez rozmyslu do něj hází trička, spodní prádlo, svetr, džíny, noční košili, domácí teplákovou soupravu, z koupelny přináší toaletní taštičku s kartáčkem, hřebenem, antiperspirantem a parfémem. V domě nechce strávit už ani minutu navíc a ve vymezeném čase nedala dohromady víc položek, které by mohla potřebovat. Ani na vteřinu nezapochybuje, kam se vydá. Míří do sousedních Horoměřic, kde v jednom krajním řadovém domku bydlí Martina. Jen málo věcmi si je tak jistá jako tím, že se u ní může kdykoli objevit a bude vítána. Helena je ráda, že si koupila nový mobil, alespoň si teď může zavolat taxíka a nemusí se doprošovat dětí, nedej bože Hynka, aby jí někdo půjčil svůj telefon. To by snad raději jela do Horoměřic autobusem, i když vláčet se s kufrem na stanici by nebyl žádný med. Ačkoli, v kontextu událostí dnešního dne, vlastně maličkost.

Helena zvládne snést kufr ze schodů, schválně klape přezůvkami po schodech, ale nikoho to nepřiláká, aby se šel podívat, jestli náhodou nemyslí vážně, že je opouští. Když sedí v taxíku, naplno se rozbrečí. Na dveře domku Martiny zvoní s vypětím posledních sil. Vůbec si nepřipouští, že by mohla nebýt doma, ačkoli je rozvedená a její jediný syn studuje v USA. Má štěstí, Martina otevírá. Helena místo pozdravu vybalí jádro problému:

„Odešla jsem od Hynka. Má milenku a poštvává proti mně děti."

„Je to kretén a já jsem tě před těmi dvaceti lety varovala. Jdu vyhlásit pohotovost třetího stupně, řeknu Renatě, ať sebou hodí."

Martina Helenu popadne do jedné ruky a vtáhne ji dovnitř, v druhé třímá její kufr. Zabouchne vchodové dveře a Helena má konečně pocit, že se před tím hnusným, zlým světem ukryla do bezpečí.

* * *

Martina Heleně nařídila, aby si dala horkou koupel, než Renata dorazí, a Helena poslušně vykonala její rozkaz. Leží ve voňavé pěně, a ačkoli pořád hrozí, že se kteroukoli vteřinu rozbrečí, cítí se o sto procent lépe než před půl hodinou. Noří se do voňavých chomáčků a připadá jí, jako by ji hladily tisíce drobných ručiček andělíčků strážníčků. Martina je vlastně jedním z jejích strážníčků, a Renata také, i když do záchranářských akcí se zpravidla zapojuje s menší vervou, což určitě není dáno mírou jejich přátelství, ale povahami.

Potkaly se na poděbradském gymnáziu. Martina dokázala hned první den zorganizovat seznamovací večírek v hospodě ve Velkém Zboží, na který pozvala všechny spolužáky a vybrané spolužačky, mezi které zařadila i Helenu. Ta okamžitě pochopila, proč má její sympatie – Martina ji považovala za šedou bezvýznamnou myš, která ji neohrozí v boji o přízeň spolužáků (z jejich třídy přicházeli konkrétně v úvahu dva, Jirka a Standa). Z téhož důvodu nepozvala Renatu, křehkou a útlou blondýnku s modrýma očima a ke své subtilnosti neadekvátně velkými ňadry. Martina a Helena se skamarádily hned ten první večer, kdy svorně zvracely do křoví před hospodou. S Renatou se spřátelily až na chmelu o dva roky později, když jim ukradla pracně propašovaný rum, který vypila, aby přehlušila svůj žal, že je poslední panna ve třídě. Jak se ukázalo, všem připadala tak krásná, že si nikdo netroufal pozvat ji na rande. Toto prokletí ji provázelo i dál v životě, a tak se paradoxně nejkrásnější členka jejich trojlístku vdala jako poslední a měla nejmladší děti.

Helena si vzpomněla, jak ji byly před šesti lety navštívit v porodnici, kde právě porodila své druhé dítě, sestřičku dvouletému Mikuláši. Byly celé rozněžnělé, obě v té době už měly velké děti, Helena devítiletou dceru a jedenáctiletého syna, Martina už dokonce puberťáka. Zaklepaly a vstoupily do pokoje. Renata seděla na posteli a v náručí držela krásné miminko, holčička vypadala i den po narození jak panenka, ačkoli stejně staré děti měly vrás-

čité rudé obličeje a hezké připadaly jen nejbližším příbuzným. Renata zářila a vypadala nádherně, bez nadsázky by mohla být předlohou pro portrét Madony.

S dojatým úsměvem přivítala své kamarádky: „Ahoj. To jste hodné, že jste se za námi přišly podívat. Tohle je naše Andělka." Natočila holčičku blíž jejich směrem. Helena ji pohladila po tvářičce a podívala se na Martinu, jestli taky vnímá, jak je kouzelná. Ta však vypadala naprosto konsternovaně.

„Andělka?" ujišťovala se u Renaty. Ta se zamilovaným úsměvem přikývla na znamení souhlasu.

„Nejdřív Mikuláš, teď Andělka. Doufám, že nebudete mít třetí dítě," procedila Martina, a když to Heleně došlo, přidala se k jejímu smíchu. Renaty, plné hormonů, se to natolik dotklo, že s nimi přestala mluvit a usmířily se až na Andělčiných prvních narozeninách.

Renata se sice vdala poslední, bez pochyb se ale vdala šťastně a z těch tří nejspíš nejlíp. Její manžel, bodrý Moravák, souhlasil s přestěhováním do Velké Prahy, aby řídil obchody s vínem z rodinného vinařství, ačkoli se mu nikdy nepřestalo po rodné hroudě stýskat a kdykoli mohl, do Mikulova se vracel. Svou ženu miloval, na její krásu byl náležitě pyšný a plnil každé její přání, a dokonce i když žádné neformulovala, iniciativně jí kupoval všeobecně žádané produkty. I po deseti letech manželství věřil, že když jeho žena vypadá jako oživlá panenka Barbie, určitě touží po luxusních doplňcích, jenom se mu to stydí říct. A to jako chlap, co bere manželský slib vážně a ženu si chce udržet, nemohl nechat být. Vědom si toho, že by určitě netrefil správnou velikost, omezil se výhradně na doplňky. Renata tak vlastnila rozsáhlou sbírku kabelek od Prady přes Gucciho po Louise Vuittona, aniž by měla nějaký zvláštní požitek z toho, že má designové kousky. Vlastně z toho těžily spíš Martina s Helenou, které si z jí vytvořeného fundusu luxusních doplňků půjčovaly drahocenné kousky na mimořádné příleži-

tosti, jako jsou plesy, nebo když vyrazily na operu (konkrétně na plese byly třikrát a na opeře jednou).

Renata byla stejně neprůbojná jako Helena. Martina byla ta, která nikdy neztrácela hlavu a optimismus a v jakékoli situaci si věděla rady. Pozitivní myšlení ji neopustilo ani po rozvodu s manželem, učitelem angličtiny na právnické fakultě, kde se seznámili. Dokázala se přenést přes fakt, že se manžel zamiloval do ženy o deset let starší, taktéž Američanky, která si v Praze léčila zlomené srdce psaním básní a osouložováním všeho, co se dalo. Jejímu citu pro idiomy nemohla konkurovat, a tak vyklidila pole, v naprosto kamarádském duchu, aby to neublížilo jejich společnému, tehdy osmiletému, synovi Williamovi.

Teprve nyní, tváří tvář konci vlastního manželství, si Helena uvědomovala, jak silná osobnost Martina je. Williamovi staršímu dokázala přátelsky sbalit kufry a popřát hodně štěstí, když se s Gwen stěhovali do San Franciska, protože tam je přece pro umělce nejlepší klima, kam se hrabe Praha. Martina nezahořkla ani poté, co sama vychovávala syna, který se po maturitě rozhodl odjet za otcem a vysokoškolský diplom získat za oceánem.

Helena si najednou připadala naprosto bídně. Je přízemní a trapná, ona Hynkovi nikdy neodpustí, že jí zničil život. Tato myšlenka znovu otevřela dveře depresi a do Heleny se dala zimnice. Koupel už nebyla příjemná, ale mrazivě nepřátelská. Honem vylezla z vany a oblékla si župan, který jí Martina půjčila. Drkotala zuby, ale i tak cítila, že koupel měla očistný účinek. I když se cítí mizerně, smyla ze sebe pocit špíny. Helena je zhroucená, zničená, ale neposkvrněná Hynkovou zradou, ona ve vraždě jejich manželství nejede, je oběť, nikoli spolupachatel, a do téhle role se nenechá vmanipulovat.

Helena se pečlivě osušila a oblékla si pohodlnou bavlněnou mikinu a tepláky. Jak příjemná změna po celodenním pobytu ve vlněném kostýmu! Už jenom absence pocitu neustálého kousání Heleně zlepší náladu. Otevře dveře do chodby a zespoda ucí-

tí příjemnou vůni pečící se uzeniny. Začichá v prostoru jako pes a snaží se identifikovat, co dobrého kamarádka chystá. Přitom si uvědomí, že od snídaně nic nejedla (ačkoli si dopřála vydatný kalorický přísun v podobě griotky a posléze vodky), a zakručí jí v břiše. Rychle seběhne dřevěné schody a vejde do obýváku, kde u jídelního stolu sedí už obě její kamarádky. Renata rychle vstává a Helenu obejme.

„Zlato, neboj, všechno zvládneme, jsme tady s tebou. On si tě nezaslouží, dobře mu tak, že se s ním rozvedeš." Renata se zarazí a nejistě pohlédne na Martinu.

„Rozvede se s ním, ne?" ujistí se tiše a pohledem se vyhne Heleně, jako by to zajistilo akustickou izolaci, která ji před dotazem uchrání.

„Tak daleko jsem ještě nepřemýšlela, ale rozhodně si nedovedu představit, že bychom spolu žili pod jednou střechou. Je to odporný hnusák," zaštká procítěně Helena a vysmrká se, pěkně si zatroubí, před kamarádkami se nestydí. Renata už nic neříká, jenom ji hladí po rameni. Helenu její soucit dojímá a nemá daleko do dalšího záchvatu pláče, když jí hlasitě zaškrundá v břiše.

„Vidíš, podváděl tě a ještě tě týral hladem. Měly bychom na něj podat trestní oznámení." Martina větu vysloví s vážnou tváří, ale poté, co Helenin žaludek znovu souhlasně zamručí, propuknou s Renatou v smích.

„Vy jste fakt pitomé, já za to nemůžu, od rána jsem nejedla," brání se Helena, ale pak se přidává k jejich smíchu. Směje se stejně nezadržitelně, jako před chvílí plakala, a za chvíli jí z toho začnou slzet oči. Není si jistá, jestli se smích náhodou nezměnil v pláč, ale je jí to jedno, hlavně že se jí uleví. Otírá si slzy a konečně si pořádně prohlédne, co vlastně Martina připravuje k večeři. Ani si neuvědomila, jak strašlivý má hlad.

Stůl je prostřený, v ošatce je nakrájený chleba, v misce okurky, v další beraní rohy. Také obří demižon s vínem, jak si vzápětí všimne, další, opletený bužírkou jiné barvy, stojí za prosklenými